

могѣтъ также да се назовѣтъ и *явленія*. Ако изрѣ-
чемъ прочее да въодушевимъ тѣя явленія съ идеѣ-
тъ на предметъ-тъ, комуто тѣ се относятъ, и ако
търсимъ въ тѣхъ истинѣ-тъ и добро-то; то искамы
и тѣ да бы сѣществовали и да бы се сознавали въ
идея-та на сѣщій предметъ: то есть, да бы можали
да учредятъ свое-то *измѣнванье* и като се единятъ
да составятъ едно *неизмѣнно цѣло*. Таковимъ обра-
зомъ вмѣсто едно вѣроятнo, или возможно достоин-
ство, мы искамы отъ тѣхъ да иматъ една аподикти-
ческѣ истинѣ; и — тогава мы получамы една
системѣ на познанія за извѣстенъ нѣкой предметъ
въ която тѣя явленія, като се опиратъ едно на друго,
ѣще и на общо-то основаніе, — стоятъ твърдо и
немръдно. Сознаніе-то слѣдователно, или идея-
та за извѣстенъ нѣкой предметъ, е негова-та *душа* и
органъ-тъ на безусловна-та истина. Спорядъ туй,
идея-та на единъ предметъ оприваря всякѣ една
своѣ системѣ; както и душевна-та мисль на единъ
живописецъ, оприваря *бышіе-шо* на икона-та му. Она
обаче и приживява системѣ-тъ си; и, като се огра-
ничи отъ предметъ-тъ си стреми се да присоздава, и
такимъ образомъ, колкото ще ѝ е возможно, да се
приблужи къмъ совершенство-то на безусловна-та
истина. Отъ туй произхожда че когато нашій умъ
сѣзира идеално единъ и сѣщій предметъ; то онъ
често промѣнува системѣ подиръ системѣ: сѣзизжда
слѣдователно цѣлы рѣдове на системи. Онъ струва
впрочемъ това не отъ нѣкоѣхъ душевнѣхъ слабостъ, но
само и само за да постигне *исиннѣ-шѣ* и *добро-шо*.
И наистинѣ, много бы было злѣ, ако една коя да е
наука бы стояла неподвижно въ една извѣстна си-
стема, понеже въ такѣвъ случай, была бы и она,
като единъ мъртавъ идолъ, мъртва и хладна. Сѣщо-
то трѣба да се каже и за обичаи-тъ на народи-тъ, за
умственны-тъ ѣмъ направленія и проч: и проч: